

———— Czegő Zoltán

A VACSORA ELŐTT

Annyi mindent megírtam
Sokaknak és senkiknek
Könnyeim pátyolnak a sírban
Nem kötött se parancs se ihlet

Az álság hatalma sokszor leintett
Az igazságé a vaskemény Soha
A gyáva nem bánja amit tett
Így enyém az utolsó vacsora

A sas az elefánt elbúvik halni
Itt kavarodás van Nincs csend
És abban talán a halál is talmi
Meghazudtolja az embert az Istent

LÁTLELET

Rebesgetik utcahosszat,
hogy a nyárnak már ne osszak,
nem az a nap, nem az a hold,
sem az élő, sem az, ki holt,
nem olyan szögből süt a nap,
ne osszak már, nem jár a lap,
a fény szöge csak hetven fok,
tán a héten havazni fog.
...Nézem a sok kisgyermeket –
fohászkodni is úgy merek,
akár némely prédikátor:
halni gyáva – élni bátor.
Sebesedik szívverésem,

s nem én vagyok, aki résen.
Azt mondják, a munka gyógyít,
szedem hát a végső gyógyírt.
De napszámot nem fizetnek
sem emberek, sem istenek.

Nem az a nap, nem az a hold. –
Nyájam félttem, nem az akolt!
A Fiastyúk az ölemben,
diderget, kit melengettem.
Közutakon közimára
feszület hív, nem a hála.

Gyógyulok, s ha így találnál,
vidd hírül, hogy az életünk
hatalmasabb a halálnál.

Nyájam félttem, nem az akolt.

Ölemben nyugszik le a hold.

2016. aug. 27.

HULLÁMVERÉSBEN

Őrjöngő hullámverések törölnek hangyabolyt, Himaláját.
Él, uralkodik a vízverés.
Jaj, hányszor vert vízzel az Isten!
És most már vízhiánnyal próbál veretni?
Annyi mindent imádtunk már véle és nélküle!
Legelőbb a vizet, gyümölcsöt, rágható gyökereket.
S még ma is szenvedtet a gyökértelenség.
A vizet, azt könnyű imádni, hiszen átmoshat
kívül-belül, ha itt és amott van, karnyújtásnyi közelben.
Fölkutatja ám az állat is naponta, és megvész, ha nem leli.
Imáz a szomjazó ember, a veszendő
állatokért és gyermekekért legelőbb.
Könnyű szeretnie bizony azt, ami nélkül meg nem élhet.

Fohászoltuk az elejthető vadat is szakadatlan –
hulltában gyönyörködve. Mert enni is kellett.
Győzőként már nem annyira éhes az ember.
Vagy még éhesebb?
A tűz.
Elvadult meg áldásos istenként jöve.
Azt is fogadnia kellett a síró emberi lénynek,
ahogy odaveszett sok csepp életecske ártatlanul,
mert sosem volt elegendő oltásra a víz meg az erő.
Nézni jajongva, ahogy lángfergetegekben elomolnak,
és mi marad hátra más, mint
gyászolni étlen és szomjan azokat.
Gyászolni. Azt igen-igen megtanultunk.
Emitt számunkra, idők után,
az sem volt megengedett, hogy gyászolhatnánk szabadon.
Ó, örvénylő szabadság! Gyászolni szabadon, fehérben.
Gyászolni patyolatban, tisztán a tisztát – megszoktuk egykor,
hány ezer éve? És a mi néholunk ma is pusztíthatatlan, noha
már csak foltonként a nemzeti mezőkben.
Kötelező leve fájdalmaik fölé rakni a jajt – immár feketében.
Eljőve a gonosz újólag, eltörölte a jajfehéret is előlünk.
Áztat jajfeketében, mintha attól csitulna a jajság.
Annyiszor hajtatott fejet velünk a tűz
meg a háborgó szentséges víz is!

Csak álltunk a szent hullámok előtt. Vigye,
mert menteni már nem tudunk; nem az ima s a káromkodás sem.
Így, lázongva meg beletörődve annyi mindenbe, kiáltjuk ma is:
Vajon a hullámverésekben leszen-e végre vége a vízfejűeknek?

2016. nov. 30.